

MENTOVICH FERENC:

UNIÓ-DAL XIX.

Lejt a Maros, fáradt vándor gyanánt
Mindig előbbre és előbbre kél;
Hulláma zúg: hangos vándordal az,
Tudjátok-é, dalában mit beszél?

Azt mondja: oh mi szép e bérc s hegyek,
S mi szép a lomb a bércek oldalán!
Mégis, mégis maradnom nem lehet,
A bérceken túl testvérem vár reám.

S mit énekel a halmok hús szele,
Midőn átlépve a bércek falát
A távol puszták közepéhez ér? . . .
Tudjátok a szellő vándordalát?

Oh szép az erdő, melyet elhagyék,
De itt e pusztán mégis jobb nekem,
Nem oly nehéz, de könnyebb itt a lég,
Nincs anynyi köny és felhő az egen.

S ha megnyílnának elzárt ajkai,
Tudjátok-é a bérc mit szólana,
A bérc, melynek nyugot felé a nagy
Térségre van fordítva homloka,

Oh szép e bércek és erdők hona,
Szép a virág az erdőbokrokon -
Mégis nyugotra fordítom fejem;
Enyhébb a lég ott s melegebb vagyon.

S midőn így szólna a sziklák foka,
Így zeng a szellő a mező felett,

S hideg keblével a vándor folyó -
A szív, a szív beszélne egyebet?!

A szív csupán ne zengné s mondaná:
A bércen túl testvér velünk a hon,
Ott nincsen anynyi felhő az egen,
Enyhébb a lég és melegebb vagyon.

Mentovich Ferenc: Unió-dalok. Nyomatott Kolozsvárt, az ev. ref. főiskola nyomdájában, 1847.,
38-39. oldal. Az Ignác Rózsa által szerkesztett Erdély lelke című antológiában is megjelent. Dante
Könyvkiadó, Budapest, 1940., 19. oldal.